

۱. اِنْ موضوع کَلِّ علم - و هو الَّذی یبحث فیهِ عن عوارضه الذاتیّة - هو نفس موضوعات مسائله عیناً... و قد انقدح بذلك: أنّ موضوع علم الأصول هو الکلی المنطبق علی موضوعات مسائله المتشتمّلة، لا خصوص الأدلّة الأربعة.

مقصود از «عوارض ذاتیه» در تعریف موضوع علم چیست؟

۲. ثمّ إنّهُ قد ذکر الإطراد و عدمه علامةً للحقیقة و المجاز. و لعلّه بملاحظة نوع العلائق المذكورة فی المجازات.

در ضمن یک مثال، توضیح دهید که اطراد در چه صورتی علامت حقیقت است و در چه صورتی نیست؟ (ترجمه نمره ندارد.)

۳. و منها: أنّه لا یدّ علی کلا القولین (صحيح و اعم) من قدر جامع فی البین. و لا اشکال فی وجوده بین الأفراد الصحیحة. و أمّا علی الأعمّ، فتصویر الجامع فی غایة الإشکال. فما قیل فی تصویره و جوه: أحدها: أن یرکان عبارة عن جملة من أجزاء العبادة، کالأرکان فی الصلاة. چرا از نظر مصنف، «ارکان» نمی تواند قدر جامع بین نمازهای صحیح و فاسد باشد؟ (یک اشکال را ذکر کنید.)

۴. و قد استدللّ للأعمی بوجوه: منها: استعمال الصلاة و غیرها فی غیر واحد من الأخبار فی الفاسدة: کقوله (ع): «بني الإسلام علی خمس: الصلاة و الزکاة و الحجّ و الصوم و الولاية، و لم یناد أحدٌ بشيءٍ کما نودی بالولاية، فأخذ الناس بأربع و ترکوا هذه...» دو اشکال مصنف بر استدلال به روایت فوق (برای اثبات قول به اعمّ) را بنویسید.

۵. أنّه قد اختلفوا فی جواز استعمال اللفظ فی أكثر من معنی علی أقوال: أظهرها: عدم جواز الاستعمال فی الأكثر عقلاً... فلا وجه للتفصیل بالجواز علی نحو الحقیقة فی التثنية و الجمع، و علی نحو المجاز فی المفرد، مستدلاً علی کونه بنحو الحقیقة فیهما؛ لکونهما بمنزلة تکرار اللفظ.

الف: دلیل عقلی مصنف بر عدم جواز استعمال لفظ در بیش از یک معنا را توضیح دهید؟
ب: دلیل صاحب معالم بر حقیقت بودن استعمال لفظ در بیش از یک معنا در تثنیه و جمع را توضیح دهید.
(ترجمه نمره ندارد.)

۶. أن المراد بالمشقق هاهنا، خصوص ما يجرى منها على الذوات... و اختلاف أنحاء التلبّسات حسب تفاوت مبادئ المشتقات، بحسب الفعلية و الشأنيّة و الصناعة و الملكة لا يوجب تفاوتاً في المهمّ من محلّ النزاع.

الف: مقصود از مشتق در علم اصول چیست؟

ب: چرا «اختلاف أنحاء تلبّس» مانع از جریان بحث مشتق نیست؟ (در ضمن یک مثال توضیح دهید).

۷. لا یبعد کون لفظ «الأمر» حقيقةً فی الوجوب؛ لانسباقه عنه عند إطلاقه. و يؤیّده قوله تعالی: «فلیحذر الذّین یخالفون عن أمره».

دلیل و مؤید مصنف بر دلالت ماده امر بر وجوب را توضیح دهید.

۸. الجمل الخبریة الّتی تستعمل فی مقام الطلب (مثل «یغتسل» و «یعیّد») ظاهرةً فی الوجوب، بل تكون أظهر من الصیغة. ولكنّه لا یخفی: أنّه لیست الجمل الخبریة الواقعة فی ذلك المقام مستعملةً فی غیر معناها، بل تكون مستعملةً فیهِ... لا یقال: کیف؟ و یلزم الکذب کثیراً؛ لکثرة عدم وقوع المطلوب فی الخارج!

چرا التزام به استعمال این جملات در معنای خود، مستلزم کذب نیست؟

۹. إنّ إطلاق الصیغة هل یقتضی کون الوجوب توصیلاً أو لا؟... ثمّ إنّّه لا أظنّک أن تتوهّم و تقول: إنّ أدلّة البراءة الشرعیة مقتضیة لعدم اعتبار قصد القرية...

الف: آیا در مبحث تعبدی و توصلی، اطلاقی وجود دارد که به آن تمسک شود؟ (اطلاق لفظی - اطلاق مقامی) توضیح دهید.

۱۰. ادّعی دلالة غیر واحد من الآیات (و سارعوا إلى مغفرة من ربکم - فاستبقوا الخیرات) علی الفوریة. و فیهِ منع... و لا یبعد دعوی: استقلال العقل بحسن المسارعة و الاستباق...

چرا از نظر مصنف استدلال به آیات سارعوا و استبقوا برای اثبات «فور» تمام نیست؟ (دلیل مورد اشاره در متن را توضیح دهید - ترجمه نمره ندارد).

موفق باشید